

Barbara Cartland

Arminud Luccasse

Barbara Cartland
In Love, In Lucca
1997

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele AMOR.

Antud raamatu materjalide ükskõik milline kasutamine kas tervikuna või osaliselt ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

Toimetanud Tiiu Viljamaa
Korrektor Elle Liiva

Copyright © Cartland Promotions 1997

All rights reserved.

Trükiväljaanne © 2001 Kirjastus AMOR

Elektroniline väljaanne © 2010 Kirjastus AMOR

Raamatu nr 10327

ISBN 978-9949-20-064-1



Autori märkus

Külastasin Luccat 1990. a. märtsis Firenze viibides.

Mind võlus linna ilu ning selle harukordne ja täiuslikus korras nelja miili pikkune keskaegne müür, mis ehitati 1501–1645.

Katedraal on just selline, nagu ma selles romaanis kirjeldan, ja ma palvetasin Assisi Püha Franciscuse kirikus, millel on samuti minu jutustuses oma osa.

Mitmed kuulsad luuletajad on Luccat ümbritsevat ilu sõnadesse pannud.

See on pimestav osa Itaaliast, mida keegi, kes seal käinud on, niisama lihtsalt ei unusta.

Pole siis ime, et Napoleon nimetas oma õe Lucca printsessiks.

Selle linnaga on tihedalt seotud ka mitmed Vana-Rooma ning renessansiaja tuntud tegelased.



Esimene peatükk

Paola sööstis elutuppa.

“Mamma, mamma, ma olen tagasi!”

Berisforde'i krahvinna tõusis kärmelt ja sirutas käed välja.

“Kullake!” hüüatas ta. “Olen seda hetke oodanud, kartes, et reis kestab kauem.”

“See oli küllalt pikk,” vastas Paola oma ema suudeldes. “Kui oleksin saanud, oleksin nagu lind siia tagasi lennanud.”

Krahvinna naeris.

“Nii tore, et oled kodus, mu kallid, ja sa näed väga hea välja.”

Ta lükkas tütre eemale ja uuris ta armsat nägu, nagu seda hinnates.

Siis lausus ta tõsiselt: “Kardan, südameke, et mul on halbu uudiseid!”

Armunud Luccasse

“Halbu uudiseid, mamma?” hüüatas Paola.

Krahvinna noogutas.

Paola käest kinni hoides istus ta sohvale ning tõmbas tütre enda kõrvale.

“Papa sai eile teada,” lausus krahvinna, “et su vanaema on suremas, ja ta peab minema Yorkshire’i, et tema kõrval olla.”

“Oh, mamma, mul on kahju,” ütles Paola. “Papa on kindlasti väga endast väljas.”

“Kardan, et see mõjub nii meile kõigile,” sõnas krahvinna, “sest sa saad ju aru, mu kallid, et oleme suve lõpuni sügavas leinas.”

Paola vaatas emale otsa, enne kui kostis: “Selle peale ma ei mõelnudki. Tahad öelda, et mind ei saagi tutvustada ja ma ei saa minna ühelegi ballile, kuhu kavatsesime?”

Krahvinna raputas pead.

“Kardan, et mitte. Sa tead ju, et kõik on korraldatud ja ma otsin sulle koguni mitu uut kleiti.”

“Oh, mamma, milline pettumus!”

Paola hääles kõlas murelik noot.

Kõik plaanid, mida nad nii hoolikalt olid ette valmistanud, tuli nüüd kõrvale jätta.

Vähemalt niikauaks, kuni leinaaeg läbi saab.

Paola oli veebruaris kaheksateist saanud, kuid oli semestri lõpuni jäänud tütarlaste erakooli Bathis.

Ema ja isa ei olnud tahtnud, et ta enne peohooaja algust Londonisse tuleks.

Paola oleks olnud debütant ning osalenud kõikidel ballidel, vastuvõttudel ja teistel pidustustel.

Nüüd taipas tüdruk raske südamega, et see kõik jääb olemata.

Kuid ta armastas oma vanemaid liiga palju, et öelda midagi, mis neid kurvastaks.

Hetke pärast sõnas Paola: “Sellisel juhul, mamma, sõidame me ilmselt maale ja seal saan ma vähemalt papa hobustega ratsutada. On tal ka mõni uus?”

“Mul on parem plaan,” vastas ta ema vaikselt.

Tütar kergitas kulme ja vaatas emale otsa.

Tegelikult olid nad väga sarnased.

Krahvinna oli olnud omal ajal kauneim naine ja Paola oli tema moodi.

Polnud kahtlust, mõtles ema, et Paola oleks kuulutatud hooaja kauneimaks debütandiks.